

РЕШЕНИЕ

№ 4451

гр. София, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 157 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЗОРНИЦА ИВ. Т.А

при участието на секретаря КОЯ Н. КРЪСТЕВА
като разгледа докладваното от ЗОРНИЦА ИВ. Т.А Гражданско дело № 20221110111078 по описа за 2022 година

Предявен е от ищеца „Софийска вода” АД, ЕИК 130175000, със седалище и адрес на управление; гр. София, бул. „Цар Борис III“ № 159, ет. 2 и 3 положителен установителен иск по реда на **чл. 422 ГПК** с правно **чл. 203 от ЗВ, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД** за установяване на вземане срещу ответника **М. Д. С.**, ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, ****, за сумата **2588,76 лв.** незаплатено задължение за доставена и потребена вода за периода 01.07.2019 г. – 31.07.2019 г. до имот с адрес: гр. София, *****, ведно със законната лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение – 01.10.2021 г., за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 56898/2021 г. по описа на СРС, 157 с-в.

Ищецът извежда съдебно предявените субективни права при твърдения, че е сключил с ответника договор при общи условия за предоставяне на ВиК услуги за имот, находящ се в гр.София, *****, по силата на който предоставил услуги в периода 01.07.2019 г. – 31.07.2019 г. на стойност 2588,76 лв., които ответникът не заплатил, поради което за тази сума е издадена заповед за изпълнение, срещу вземането по която ответникът възразил в срока по чл.414 ГПК, което обосновава интереса от иска за признаване съществуването на вземане за плащане на посочената сума, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на 01.10.2021 г. до окончателното плащане.

Ответникът оспорва предявения иск като неоснователен с възражения за липса облигационна връзка между страните във връзка с предоставяна услуга за посочения период, че услугата не е реално доставена и отчетена, както и не е възникнало и правото на се начисли презумирано количество вода, тъй като не е отказан достъп до водомера В евентуалност релевира възражение, че претендираната сума е недължима като погасена по давност с изтичане на три години

Съдът, като взе предвид становищата на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

По делото е представена справка № ***** от Агенция по вписванията по партидата на ответника М. Д. С., видно от която по вх. № 11200/05.03.2019 г. е вписано придобиване на публичен търг чрез постановление за възлагане на недвижим имот,

представляващ самостоятелен обект в сграда – Апартамент № 12, находящ се в гр. София, ул. „Пенчо Славейков“ № 6, ет. 4, с вписан купувач трето на спора лице – Лъчезар Димитров Киров и длъжник - ответникът. По отношение на същия имот са налице вписвания на ипотечи и възбрани.

По делото е представено и заявление от Лъчезар Димитров Киров, подадено до ищеца за откриване на партида за водоснабдяване за процесния имот.

Представени са фактура № 0089984196/01.07.2019 г. за сумата от 116,98 лв. с период на фактуриране 21.07.2015 г. – 19.10.2015 г., фактура № 0089984209/01.07.2019 г. за сумата от 106,40 лв. с период на фактуриране 01.08.2018 г. – 29.10.2018 г., фактура № 0089984195/01.07.2019 г. за сумата от 64,94 лв. с период на фактуриране 24.04.2015 г. – 20.07.2015 г., фактура № 0089984197/01.07.2019 г. за сумата от 93,85 лв. с период на фактуриране 20.10.2015 г. – 22.01.2016 г., фактура № 0089984192/01.07.2019 г. за сумата от 91,73 лв. с период на фактуриране 23.01.2015 г. – 23.04.2015 г., фактура № 0089984198/01.07.2019 г. за сумата от 72,32 лв. с период на фактуриране 23.01.2016 г. – 21.04.2016 г., фактура № 0089984199/01.07.2019 г. за сумата от 83,68 лв. с период на фактуриране 22.04.2016 г. – 19.07.2016 г., фактура № 0089984200/01.07.2019 г. за сумата от 85,81 лв. с период на фактуриране 20.07.2016 г. – 20.10.2016 г., фактура № 0089984201/01.07.2019 г. за сумата от 80,57 лв. с период на фактуриране 21.10.2016 г. – 18.01.2017 г., фактура № 0089984202/01.07.2019 г. за сумата от 86,40 лв. с период на фактуриране 19.01.2017 г. – 20.04.2017 г., фактура № 0089984203/01.07.2019 г. за сумата от 100,60 лв. с период на фактуриране 21.04.2017 г. – 20.07.2017 г., фактура № 0089984205/01.07.2019 г. за сумата от 128,63 лв. с период на фактуриране 19.10.2017 г. – 26.01.2018 г., фактура № *****/01.07.2019 г. за сумата от 95,32 лв. с период на фактуриране 27.04.2018 г. – 31.07.2018 г., фактура № 0089984211/01.07.2019 г. за сумата от 59,38 лв. с период на фактуриране 25.01.2019 г. – 24.03.2019 г., фактура № 0089984204/01.07.2019 г. за сумата от 92,60 лв. с период на фактуриране 21.07.2017 г. – 18.10.2017 г., фактура № 0089984207/01.07.2019 г. за сумата от 106,45 лв. с период на фактуриране 27.01.2018 г. – 26.04.2018 г., фактура № 0089984210/01.07.2019 г. за сумата от 102,10 лв. с период на фактуриране 30.10.2018 г. – 24.01.2019 г. и Дебитно известие № *****/01.07.2019 г. за сумата от 1021 лв..

В хода на делото е прието заключение по назначената съдебно-техническа експертиза, която съдът кредитира, като компетентно, професионално и обективно. Вещото лице е заключило, че имотът е водоснабден, доставяните до имота ВиК услуги са измервани по показанията на два водомера с фабрични номера 1036774 и 1267719.

По процесната партида титуляри са били **** и новосъздадена партида на М. Д. С., като са издадени 97 фактури, обхващащи доставка за периода от 07.08.2012 г. до 01.07.2019 г. Установило е, че обемът на доставените за периода 07.08.2012 г. до 01.07.2019 г. ВиК услуги е 1354,52 куб.м., от които 1326 куб.м. в имота и 28,52 куб. м. за общи нужди, а стойността на предоставените услуги е определена в съответствие с доставените количества питейна вода и възлиза на 2588,76 лв. Вещото лице е изготвило в табличен вид информация за всяка една фактура, като е отразен и начина на начисляване – по реален отчет и служебно. В съдебно заседание вещото лице е уточнило, че периодът, отразен във фактурите от м. 7.2019 г. обхващат период от м. 08.2012 г. до 01.09.2019 г., който е префактуриран на името на ответника.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

По иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 203 ЗВ, вр. чл. 79, ал. 1 пр. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да установи, че ответника е потребител на ВиК услуги по възникнало между страните облигационно правоотношение, че в процесния период ищецът е доставял ВиК услуги в претендираните количества в посочения обект, чиято стойност възлиза на претендираните суми, респ. че са налице обстоятелства, обуславящи основание за спиране или прекъсване на погасителната давност по смисъла на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД. При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасила претендираните вземания.

Законът изрично урежда кои лица са потребители на ВиК услуги. Според § 1, ал. 1, т. 2, б. „а“ от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги

(обн. ДВ бр. 18/25.02.2005г.), потребители на водоснабдителните и канализационните (ВиК) услуги по чл. 1, ал. 1 от закона са юридически или физически лица – собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят В и К услуги. Съгласно чл. 8, ал. 1 от Наредба № 4/14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи получаването на ВиК услуги се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика (собствениците) на водоснабдителните и канализационните системи или от оправомощени от него (тях) лица и от ДКЕВР към МС. Същите влизат в сила в едномесечен срок след публикуването им в поне един централен и един местен ежедневник, без да е необходимо изричното им писмено приемане от абонатите.

За доказване на облигационната връзка ищецът е представил справка от Агенция по вписванията, от която се установяват множество вписани ипотeki с длъжник ответника, и на 05.03.2019 г. придобиване на имота на публичен търг от трето на спора лице – Лъчезар Димитров Киров, с посочен длъжник ответника. Доколкото ответникът не е оспорил изрично представената по делото справка от имотния регистър и предвид обстоятелството, че доводите за липса на облигационна връзка, наведени от ответника се свеждат до това, че към 05.03.2019 г. имотът е бил собственост на трето на спора лице, то следва да се приеме, че представената справка е достатъчно доказателство за установяване правото на собственост на ответника до публичната продажба на имота на 05.03.2019 г. В този смисъл съдът съобрази, че имотният регистър е система от данни за недвижимите имоти на територията на Република България и се състои от партидите на отделните имоти. Съгласно чл. 44, ал. 1 от Правилника за вписванията /ПВп/ писмените справки се състоят в издаване удостоверения за вписванията, отбелязванията или заличаванията, както и в издаване преписи или извлечения от съществуващите вписвания, отбелязвания или заличавания по книгите, или от партидата на лицата, а според чл. 45 ПВп удостоверенията се отнасят: а) за определени лица; б) за определени недвижими имоти; в) за определено време. Според чл. 80 ЗКИР актът се вписва, ако праводателят е вписан в имотния регистър като носител на правото, освен при придобиване на право по давност, а съгласно чл. 82, ал. 1 ЗКИР съдията по вписванията разпорежда да се извърши вписването, след като провери дали са спазени изискванията на закона, както и предвидената от закон форма на акта, с който се признава, учредява, прехвърля, изменя или прекратява вещното право. Предвид указания в Правилника за вписванията и ЗКИР характер на вписванията в публичния имотен регистър, представената справка с дата 13.05.2021г., която не е оспорена от ответника, е годна да установи притежанието на вещно право от него и основаната на това договорна обвързаност с ищцовото дружество до момента на отчуждаването.

В случая обаче предявеният иск обхваща период след публичната продажба на имота и придобиването му от трето на спора лице – 01.07.2019 г. – 31.07.2019 г., поради което следва да се приеме, че за процесния период ответникът не е бил собственик, нито пък вещен ползвател на имота, поради което и не може да се обоснове извод за съществувала към този момент облигационно правоотношение с предмет доставка на ВиК- услуги, обвързващо страните, по което ответникът, като потребител на доставените от ищеца услуги, дължи заплащане на тяхната стойност.

В този смисъл от представените по делото доказателства и неоспореното заключение на СТЕ се установи, че партидата за имота е била променена на 09.04.2019 г., когато същата е записана на трето за спора лице Лъчезар Димитров Киров, в която връзка ищецът извършил префактуриране на суми, дължими за 1354,52 м³ вода, потребена за имота за периода 01.07.2012г. – 24.03.2019 г. Същевременно в полза на ищеца е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК за процесната сума с период на консумация 01.07.2019 г. – 31.07.2019 г. Производството по предявени установителни искове по чл. 422 ГПК, като продължение на заповедното производство, изследва съществуването на вземането по заповедта за изпълнение, индивидуализирано по размер и период. Дори да се установи, че размерът е различен от заявения в заповедното производство, то исковият съд е в правомощието си частично да уважи исковата претенция, ако се докаже, че вземането е в по нисък

размер, съответно да я уважи в цялост, ако е в по-висок или дори да постанови осъдителен диспозитив за горницата, ако ищецът, ведно с предявения установителен иск, е предявил и осъдителен иск за тази горница. Периодът на претенцията обаче следва да съвпада с този по заповедта. Изменението на периода на вземането в исковото производство е недопустима подмяна на основанието на иска, тъй като на практика същият съставлява нов иск, несвързан с протеклото заповедно производство, на което настоящото е продължение. Както беше посочено по-горе в настоящия случай, периодът на потребени услуги е бил заявен пред заповедния съд от 01.07.2019г. – 31.07.2019г. Вписването в заявлението, че това е периода, за който вземането се дължи, не променя извода, че това е периода на потребление, с който вземането се индивидуализира. От комплексната експертиза обаче се изясни, че това е всъщност периода на фактуриране на задължението, като на практика се префактурират стари задължения, а с това – падежът за плащане на старите задължения недопустимо се „подновява“.

Предвид изложеното и доколкото съдът е обвързан от заявления в заповедното производство период на доставка 01.07.2019 г. – 31.07.2019 г., то следва да се приеме, че към този момент ответникът не е бил собственик на имота и същевременно не са представени доказателства същият да е потребил питейна вода в този период на претендираната стойност. Напротив, събрани са доказателства за потребление в период изцяло извън предмета на производство.

Въз основа на всичко изложено предявеният иск се явява неоснователен, поради което подлежи на отхвърляне.

По разноските:

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на ТР №4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство. При този изход на спора право на разноски има ответникът. В хипотезата на предявен установителен иск по реда на чл. 422 ГПК след постъпило възражение от страна на длъжника срещу издадената по заповедното производство заповед за изпълнение на парично задължение, разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат само за исковото производство, а за заповедното производство не се присъждат. В този смисъл следва да бъде уважено искането на процесуалния представител на ответника – адв. Николай Илчев Илчев за определяне на адвокатско възнаграждение за предоставената от него безплатна правна помощ на ответника в рамките на исковото производство. Съдът като съобрази фактичската и правна сложност на делото, неговия материален интерес и проесуалното поведение на ответника, намира, че съответно на тези факти е адвокатско възнаграждение в размер на 589 лв., което следва да бъде присъдено в тежест на ищеца.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Софийска вода” АД, ЕИК 130175000, със седалище и адрес на управление; гр. София, бул. „Цар Борис III“ № 159, ет. 2 и 3 положителен установителен иск по реда на **чл. 422 ГПК** с правно **чл. 203 от ЗВ, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД** за установяване на вземане срещу ответника **М. Д. С., ЕГН *****,** със съдебен адрес: гр. София, *****, за сумата **2588,76 лв.** незаплатено задължение за доставена и потребена вода за периода 01.07.2019 г. – 31.07.2019 г. до имот с адрес: гр. София, *****, ведно със законната лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение – 01.10.2021 г., за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 56898/2021 г. по описа на СРС, 157 с-в.

ОСЪЖДА „Софийска вода” АД, ЕИК 130175000, със седалище и адрес на

управление; гр. София, бул. „Цар Борис III“ № 159, ет. 2 и 3 **ДА ЗАПЛАТИ НА** **адв. Николай Илчев Илчев**, ЕГН *****, с адрес на кантората: гр. София, ул. „Гургулят“ № 31, ет.1, на основание **чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв.** сумата **589 лв.** – адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на ответника в настоящото производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____